

⁶ Известието на сръбските лѣтописи, че св. Сава (около 1220 г.) основалъ въ Бѣлградъ и Браничево епископства (Рам. 60) се опровергава отъ най-стария списъкъ въ сѣщия лѣтописъ (ib. 54). Въ 1232 г. и въ двата града имало български епископи. Theiner, Mon. Hung. I, 103.

⁷ Theiner, Mon. Slav. I, 34: castrum, quod vocatur Keve, ubi solo Danubio mediantе regnum Ungarie a Bulgarorum provincia separatur. Ср. стр. 177, 183 и забележитѣ.

⁸ Въ 1279 г. билъ съставенъ въ Свърлигъ сръбски кодексъ, въ заключителната бележка на който се споменува не сръбскиятъ кралъ, а българскиятъ царь (Гласник 20, 245). Въ XVII в. Свърлигъ и Кладово влизали въ Видинския санджакъ, който, вѣроятно, съвпадалъ съ областта на последния царь Срацимира. За границата при Болванския проходъ вж. Константинъ, Гласникъ 42, 307; ср. Heerstrasse 87, 107.

⁹ Καρβωνᾶ Cant. 584, Καρβουῶν Acta patr. I, 1. 502, Carbona въ италиянскитѣ морски карти отъ 1318—1614 г., между Кастрица (сега Кестридже) и Каварна (Tafel, Const. Porphyg. de provinciis, Tübingen, 1846, 37—41). „Боруйска хора“ не бива да се произвежда отъ Πόρος (Бургасъ), защото прилагателното отъ Πόρος би било „Порьскый“, а съвсемъ не „Поруйскый“; значи, вѣроятно, по-скоро думата е за Βερροία, Veroi на латинцитѣ, Berua у Henri de Valenciennes; и наистина у Лукари (Ann. di Ragusa 1605, 64) между Пловдивъ и Ямболъ е даденъ Borui-grad.

¹⁰ У Шафарикъ, Рам. 2, споредъ преписа на консула Гагича „в болери“, а въ оригинала четемъ — „в Одрин“.

¹¹ Pachymeres II, 267. Nicetas 564, 852.

¹² Съшъдшо царствоу ми въ донѣѣа землѣ, Шафарикъ, Рам. 23.

¹³ Illa Bulgaria populosa въ писмото на францисканския генералъ отъ 1368 г. Още единъ баварски географъ отъ IX вѣкъ пише: „Vulgarii regio est immensa et populus multus multitudo magna“ (Шафарикъ II, 711). Ср. Дриновъ, Происхождение 88.

¹⁴ Hammer, Gesch. der gold. Horde. Pesth 1840, 176—180.

¹⁵ Βλάχων πολὺν ὄμιλον, οἱ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἀποικοὶ πάλαι ἔσται λέγονται ἐκ τῶν πρὸς τῷ Εὐξείνῃ καλούμενῳ πόντῳ χωρίων etc. Cinnamus. VI, 260 Ср. Roesler Rom, Stud. 85.

¹⁶ Отъ Ромъния циганитѣ минали въ Маджарско, Бохемия, Германия, а отъ тамъ, отъ една страна, въ Франция и Англия, а отъ друга — въ Полша, Русия, Финландия и Швеция. Голѣмъ брой отъ тѣхъ се поселили въ Испания още въ 1447 г., Miklosich, Ueber die Mundarten und Wanderungen etc. Denkschr. der Wiener Akad. XXI, XXIII, 1874. За най-старата история на циганитѣ ср. M. J. de Goeje, Bijdrage tot de Geschiedenis der Zigeuners, Amsterdam 1875.

¹⁷ За тѣзи чуждици ср. Миклошичовото издание на старобългарската Троянска хроника отъ XIV в. (Starine III). Не е известно, дали личното име Белауръ е взето отъ маджарски; ср. ромънското бѣлауръ, драконъ,

¹⁸ Ср. Miklosich, Leh. palaeoslov. Ясно е, че думата не е отъ καῖσαρ и Kaiser. Чески císař, полски — cesarz.